

Valdemar Sørensen: Jeg var glad ved at høre, at det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard var enig med mig med Hensyn til Berettigelsen af den offentlige Omtale og Kritik af offentlige Anliggender i Almindelighed. Det vidste jeg naturligvis i Forvejen. Men naar det ærede Medlem siger, at han synes, Kritikken i dette Spørgsmaal har været for vidtgaende, saa kan jeg ikke paa nogen Maade give ham Ret. Naar jeg ser paa de Lovgivningsanliggender, hvis Behandling jeg har haft den Ære at deltage i her i den høje Rigsdag, finder jeg mange, hvor den offentlige Kritik har været mindst lige saa vidtgaende og mindst lige saa bitter som den, der har rejst sig i dette Spørgsmaal. Jeg tør gaa ud fra, at f. Eks. den højtærede Indenrigsminister har nogle Erfaringer i den Retning.

Saaledes som Forholdene ligger nu, forekommer det mig, at jeg har Lov til at takke den højtærede Justitsminister for hans Ord om de vidtgaende Hensyn, der er taget til de Indvendinger, som er fremkommet fra mit Partis Side. Maaske for vidtgaende, siger den højtærede Justitsminister, til at naa et acceptabelt Resultat. Ja, det er naturligvis altid et Spørgsmaal; man maa se subjektivt paa, om disse Indrømmelser har været for vidtgaende eller ej, men jeg har dog den Trøst, at den højtærede Justitsminister i umiddelbar Forbindelse hermed siger, at han har taget imod alle Ændringer, for saa vidt det var Forbedringer. Jeg har altsaa Lov til at tro, at de Indvendinger og den Kritik, vi har rejst, og de Indrømmelser, den højtærede Justitsminister har givet, virkelig har ført til Forbedringer i det foreliggende Forslag. Saa er vi fra vor Side tilfredse og kan anbefale Gennemførelse af Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Hartel: Den højtærede Minister beklagede sig over, at der i Spørgsmaalet om Telefonaflytningerne havde været en Del Mistænkeliggørelse, og at man havde kritiseret de Foranstaltninger, der var truffet. Naar der har været en Del Røre om dette Spørgsmaal, vil jeg gerne sige, at det kunde jo have været foregrebet og maaske afværget, thi Forholdet var jo det, at under Finanslovdebatten i Efteraaret rettede jeg en Forespørgsel til Trafikministeren, under hvem dette Forhold sorterer, idet jeg spurgte, om det var rigtigt, at der under 22. April 1938 var kommet et nyt Cirkulære til de koncessionerede Selskaber om en udvidet Adgang for Politiets øverste Embedsmænd til ogsaa uden Retskendelse at foretage

Aflytning af Folks Telefon. Jeg fik intet Svar paa dette. Jeg gentog i en venskabelig Form denne Henvendelse til Justitsministeren under Behandlingen af Spørgsmaalet om Udvidelse af Politiets Mandskabsstyrke og fik heller ikke noget Svar. Saa skete der det, at Sagen i Januar Maaned, tror jeg det var, kom frem i det paa Tysk skrevne Blad i Nordslesvig „Nord Schleswigsche Zeitung“, og der henvistes ogsaa til, at jeg havde rettet denne Forespørgsel til Regeringen her i dette høje Ting. Det er jo givet, at naar en Sag først, efter at den er kommet offentlig frem i et Blad som dette, bliver Genstand for Regeringens og Rigsdagens Opmærksomhed, vil det skabe Røre, et Røre, som maaske kunde have været undgaaet, om man paa den Foranledning, som jeg i sin Tid gav, havde svaret her paa dette Sted; thi det maa vel, naar man ønsker en saadan Sag bragt frem for Offentlighedens Forum, anses for at være rigtigt, at det sker her, og det maa ogsaa anses for rigtigt, at Svaret kommer her paa den Foranledning, som saaledes er givet.

Justitsministeren (Steincke): Jeg ved ikke, hvad der berettiger den ærede Ordfører for Venstre (Vagn Bro) til den Tro, at tidligere Tidens Justitsministre var dygtigere med Hensyn til Kodifikation. Det, jeg kan se ud fra mit Kendskab til Lovgivning og Praksis, er, at tidligere Tidens Forhold ikke var nær saa indviklede som Nutidens, at Udviklingen gik meget langsommere, og for at tage et Eksempel, ikke fra Justitsministerens, men f. Eks. fra Socialministerens Omraade, ved jeg, at jeg i sin Tid blev angrebet meget stærkt, ikke for den tekniske Udformning af Socialreformen, men fordi det blev saadant et Kæmpeværk i Forhold til den Fattiglov, vi havde levet under siden 1891, og som var et Mønster paa Kodifikation — hvad den jo slet ikke var, thi for overhovedet at begribe, hvorledes Fattigloven administreredes, maatte der skrives Haandbøger, der for mit Vedkommende var paa 476 Sider Fortolkninger; ellers kunde Folk aldeles ikke forstaa, hvad der stod i Fattigloven af 1891. Saaledes var denne udhulet gennem Tidens Udvikling, og det samme gælder paa mange andre Omraader.

Jeg vil advare den ærede Ordfører for Venstre imod, ikke alene i dette Tilfælde over for Retsplejeloven og Politiets Stilling, men ogsaa i mange andre Tilfælde at forveksle Forholdene i den særdeles rolige Politikreds, han administrerer, altsaa Forholdene i Præstø, med Forholdene i Storbyerne. Han vil lide mange Skuffelser,